

Các Con Cứ Xin Thì Sẽ Được, Cứ Tìm Thì Sẽ Thấy

Câu chuyện xảy ra tại một thành phố của nước Ý vào năm 1922. Đây cũng là thời kỳ Âu Châu trải qua một trận dịch kinh hoàng: dịch đậu lã. Con dịch giết hại không biết bao nhiêu trẻ em. Vào thời kỳ đó, chưa có phương thức chữa trị hữu hiệu cũng như chưa tìm ra thuốc chống đủ mạnh.

Gia đình bà Elisabetta cùng chung số phận. Bà là

người mẹ trẻ mới có đứa con trai đầu lòng, bé Giulio 2 tuổi. Chẳng may bé Giulio cũng mắc bệnh đậu lã ở mức độ nặng nhất, vô phương cứu chữa. Toàn gia đình quây quần túc trực ngày đêm bên cạnh bé. Cha Cesare, một bạn thân của gia đình được mời đến thăm và xức dầu kẻ liệt cho bé.

Thế nhưng khi Cha Cesare đến nơi thì bé Giulio đã trút hơi thở cuối cùng. Cha chỉ có thể ban phép lành cho xác bé Giulio.

Sau đó là diễn tiến các nghi thức an táng. Hòm đặt mua cho bé được nhà quàn mang đến. Bé được đặt vào quan tài với chiếc áo trắng tinh, trên đầu bé có vòng hoa và chung quanh xác bé cũng phủ đầy hoa. Bà Elisabetta cẩn thận đeo cho đứa con trai yêu dấu sợi dây chuyền có ảnh thánh. Trên tay bé Giulio bà cũng đặt vào Cây Thánh Giá nhỏ. Các người láng giềng đến chia buồn và cùng đọc kinh chung quanh xác bé. Sau cùng, đến giờ mang xác bé Giulio ra nghĩa trang. Các người có nhiệm vụ lo đám táng xuất hiện.

Lòng đau như cắt, bà Elisabetta xin mọi người rút lui khỏi phòng. Bà muốn được ở lại một mình với xác đứa con thân yêu trong khoảng thời gian ngắn, trước khi vĩnh viễn từ biệt con nơi thế gian này. Mọi người hiểu ý và lặng lẽ rời phòng.

Quan tài vẫn còn mở nắp. Bà Elisabetta tiến lại gần xác con. Bà nâng đầu con lên và đặt dưới ót con bức ảnh giấy thánh Antôn thành Padova. Đây là Vị Thánh bà hằng tôn kính quý yêu và luôn luôn chạy đến kêu cầu mỗi khi gặp cảnh gian nguy. Giờ đây, bà muốn chính thánh nhân tháp

tùng đưa bé Giulio vào Thiên Đàng. Đặt xong bức ảnh thánh Antôn dưới ót con, bà Elisabetta thân thưa với thánh nhân lời nguyện xin sau cùng:

- Lạy thánh Antôn, xin cho con con thoát chết. Nếu được sống, con sẽ dâng bé cho ngài. Và trong vòng ba năm, con sẽ luôn cho bé mặc áo dòng Phanxicô.

Cầu nguyện xong, bà Elisabetta cúi xuống hôn bé Giulio lần cuối cùng. Xong, bà tiến ra khỏi phòng. Chính lúc này đây, bà nghe rõ ràng một tiếng nói. Đó là tiếng của cậu bé Giulio. Bé kêu lên:

- Má ơi, xúp, Má ơi, xúp ...

Giọng bé Giulio nài nỉ đòi ăn xúp. Bà Elisabetta tức tốc quay ngược trở lại. Tim bà đập mạnh như muốn thoát ra khỏi lồng ngực. Bà đến bên quan tài giờ tay ẩm lấy con. Bé Giulio sung sướng nhìn mẹ. Bà Elisabetta sung sướng tốt độ. Bà bồng bé ra khoe với mọi người đang đứng ngoài phòng. Mọi người cũng sung sướng chia sẻ niềm vui với toàn gia đình bà Elisabetta.

Giữ lời hứa, trong vòng 3 năm tròn, bà Elisabetta luôn cho bé Giulio mặc áo tu sĩ Phanxicô để bày tỏ lòng ghi ơn thánh Antôn thành Padova. Đây là vị thánh tiến sĩ dòng Anh Em Hèn Mọn thánh Phanxicô.

Thánh Antôn sinh năm 1195 và qua đời năm 1231, hưởng dương 36 tuổi. Thánh nhân người Bồ Đào Nha nhưng đã chọn nước Ý làm quê hương thứ hai. Lúc sinh thời, thánh nhân rất có lòng sùng kính Đức Chúa GIÊSU Thánh Thể, đã dùng tài hùng biện của mình đánh bại các lý lẽ phạm thượng của nhóm lạc giáo Albigeois. Nhóm này bác bỏ Đức Tin Công Giáo. Họ không tin sự hiện diện thật sự của Đức Chúa GIÊSU trong Hình Bánh và Hình Rượu, sau khi Vị Linh Mục đọc Lời Truyền Phép trong Thánh Lễ.

Thánh Antôn thành Padova rất được các tín hữu Công Giáo bình dân sùng kính và kêu cầu. Đặc biệt các tín hữu thường xin thánh nhân cho tìm thấy các vật dụng bị đánh mất. Một hôm, có người nhạo báng lòng tin ngây thơ bình dân này với **thánh François de Sales** (1567-1622), thánh nhân liền nghiêm giọng trả lời:

- *Quả thực, ông bạn biết không, ông khiến tôi bồng ước ao chúng ta cùng khẩn xin thánh Antôn cho tìm lại được hai báu vật đánh mất mỗi ngày. Ông bạn đã đánh mất Đức Tin đơn sơ của tín hữu Công Giáo còn tôi thì đánh mất việc thực hành lòng khiêm tốn!*

... Khi ấy Đức Chúa GIÊSU nói với các môn đệ rằng: "Anh em cứ xin thì sẽ được, cứ tìm thì sẽ thấy, cứ gõ cửa thì sẽ mở cho. Vì hễ ai xin thì nhận được, ai tìm thì thấy, ai gõ cửa thì sẽ mở cho. Ai trong anh em là một người cha, mà khi con xin cá, thì thay vì cá lại lấy rắn mà cho nó? Hoặc nó xin trứng lại cho nó bò cạp? Vậy nếu anh em vốn là những kẻ xấu mà còn biết cho con cái mình của tốt của lành, phương chi CHA trên Trời lại không ban Thánh Thần cho những kẻ kêu xin Người sao?"(Luca 11,9-13).

("Messaggero di sant'Antonio", Febbraio/2004, trang 64-65)

Sr. Jean Berchmans Minh Nguyệt